

**Decizie de indexare a faptei de plagiat la poziția
00481 / 12.03.2024
și pentru admitere la publicare în volum tipărit**

care se bazează pe:

A. Nota de constatare și confirmare a indiciilor de plagiat prin fișa suspiciunii inclusă în decizie.

Fișa suspiciunii de plagiat / Sheet of plagiarism's suspicion		Indexat la: 00481
Opera suspicionată (OS) Suspicious work		Opera autentică (OA) Authentic work
OS	BOLOVAN, Ioan; EPPEL, Marius. 1 Decembrie 1918. Contribuția social-democraților la unirea Transilvaniei cu România . Cluj-Napoca: Eikon. 2008.	
OA	RADU, Sorin. Ioan Flueraș (1882-1953). Social-democrație și sindicalism. București: Nemira. 2007.	
Incidența minimă a suspiciunii / Minimum incidence of suspicion		
P01	p.29:04-44 p.30:01-51	p.5:07-18 p.6:01-23; p.7:23-38 p.8:01-05

Notă: p.72:00 semnifică textul de la pag.72 de la începutul până la finele paginii.

Note: By „p.72:00” one understands the text ending with the end of the page 72. By „p.00:00” one understands the taking over from the initial point till the last page of the current chapter, entirely.

B. Fișa de argumentare a calificării de plagiat alăturată, fișă care la rândul său este parte a deciziei.

Echipa Indexului Operelor Plagiate în România

Fișa de argumentare a calificării

Nr. crt.	Descrierea situației care este încadrată drept plagiat	Se confirmă
1.	Preluarea identică a unor fragmente (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
2.	Preluarea unor fragmente (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, care sunt rezumate ale unor opere anterioare operei autentice, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
3.	Preluarea identică a unor figuri (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
4.	Preluarea identică a unor tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
5.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin includerea unui nou autor sau de noi autori fără contribuție explicită în lista de autori	
6.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin excluderea unui autor sau a unor autori din lista inițială de autori.	
7.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței, fără nici o intervenție personală care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
8.	Preluarea identică de figuri sau reprezentări grafice (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
9.	Preluarea identică de tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
10.	Preluarea identică a unor fragmente de demonstrație sau de deducere a unor relații matematice care nu se justifică în regăsirea unei relații matematice finale necesare aplicării efective dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
11.	Preluarea identică a textului (piese de creație de tip text) unei lucrări publicate anterior sau simultan, cu același titlu sau cu titlu similar, de un același autor / un același grup de autori în publicații sau edituri diferite.	
12.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație de tip text) ale unui cuvânt înainte sau ale unei prefețe care se referă la două opere, diferite, publicate în două momente diferite de timp.	

Alte argumente particulare: a) Preluările de poze nu indică sursa, locul unde se află, autorul real sau posibil.

Notă:

a) Prin „proveniență” se înțelege informația din care se pot identifica cel puțin numele autorului / autorilor, titlul operei, anul apariției.

b) Plagiatul este definit prin textul legii¹.

„...plagiatul – expunerea într-o operă scrisă sau o comunicare orală, inclusiv în format electronic, a unor texte, idei, demonstrații, date, ipoteze, teorii, rezultate ori metode științifice extrase din opere scrise, inclusiv în format electronic, ale altor autori, fără a menționa acest lucru și fără a face trimitere la operele originale...”.

Tehnic, plagiatul are la bază conceptul de **piesă de creație** care²:

„...este un element de comunicare prezentat în formă scrisă, ca text, imagine sau combinat, care posedă un subiect, o organizare sau o construcție logică și de argumentare care presupune niște premise, un raționament și o concluzie. Piesa de creație presupune în mod necesar o formă de exprimare specifică unei persoane. Piesa de creație se poate asocia cu întreaga operă autentică sau cu o parte a acesteia...”

cu care se poate face identificarea operei plagiate sau suspicionate de plagiat³:

„...O operă de creație se găsește în poziția de operă plagiată sau operă suspicionată de plagiat în raport cu o altă operă considerată autentică dacă:

- i) Cele două opere tratează același subiect sau subiecte înrudite.
- ii) Opera autentică a fost făcută publică anterior operei suspicionate.
- iii) Cele două opere conțin piese de creație identificabile comune care posedă, fiecare în parte, un subiect și o formă de prezentare bine definită.
- iv) Pentru piesele de creație comune, adică prezente în opera autentică și în opera suspicionată, nu există o menționare explicită a provenienței. Menționarea provenienței se face printr-o citare care permite identificarea piesei de creație preluate din opera autentică.
- v) Simpla menționare a titlului unei opere autentice într-un capitol de bibliografie sau similar acestuia fără delimitarea întinderii preluării nu este de natură să evite punerea în discuție a suspiciunii de plagiat.
- vi) Piese de creație preluate din opera autentică se utilizează la construcții realizate prin juxtapunere fără ca acestea să fie tratate de autorul operei suspicionate prin poziția sa explicită.
- vii) În opera suspicionată se identifică un fir sau mai multe fire logice de argumentare și tratare care leagă aceleași premise cu aceleași concluzii ca în opera autentică...”

¹ Legea nr. 206/2004 privind buna conduită în cercetarea științifică, dezvoltarea tehnologică și inovare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 4 iunie 2004

² ISOC, D. Ghid de acțiune împotriva plagiatului: bună-conduită, prevenire, combatere. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2012.

³ ISOC, D. Prevenitor de plagiat. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2014.

S O R I N R A D U

ION FLUERAȘ
(1882-1953)

SOCIAL-DEMOCRAȚIE ȘI SINDICALISM

Postfață de
Ing. CONSTANTIN LAURENȚIU ERBICEANU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RADU, SORIN

Ion Flueraș: (1882-1953): social-democrație și sindicalism / Sorin Radu

București: Nemira & Co, 2007

Bibliogr.

ISBN (13) 978-973-569-948-2

32:331.105.44(498) Flueraș, I.

929 Flueraș, I.

Radu Sorin

ION FLUERAȘ: (1882-1953): SOCIAL-DEMOCRAȚIE ȘI SINDICALISM

© Editura Nemira & Co, 2007

Tehnoredactor: Niță CONSTANTIN

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN (13) 978-973-569-948-2

Tipărit la **UNIVERSUL SA**

Introducere

„... am ajuns pe banca acuzării, ceea ce nu mi s-a întâmplat în 40 de ani de când sunt în fruntea muncitorimii [...] Am crezut că azi s-a schimbat ceva, dar cu părere de rău am constatat că nu s-a schimbat nimic, dar mai rău s-a făcut acum când lupta pentru democrație este și azi tot așa de grea”¹.

ION FLUERAȘ – declarație făcută în fața instanței, în timpul procesului din septembrie 1945.

Dacă este să identificăm coordonatele definiției ale acțiunii și gândirii politice a lui Ion Flueraș, credem că acestea ar putea fi rezumate astfel: reformism și pragmatism în spiritul social-democrației, sindicalism și anticomunism.

Ion Flueraș a fost unul dintre cei mai importanți lideri ai mișcării social-democrate din Transilvania și, după Marea Unire, din România. Născut la 2 noiembrie 1882, în comuna Chereluș (județul Arad), va intra în mișcarea socialistă în anul 1901, devenind în scurt timp unul dintre principalii militanți. Va colabora la ziarul muncitoresc din Arad, precum și la *Adevărul* din Budapesta, officiosul central al Secției Române a P.S.D. din Ungaria. În anul 1906 a fost ales membru în C.C. al P.S.D.U. Secția Română, iar din 1911 redactor responsabil al ziarului *Adevărul*. La începutul anului 1918, Flueraș, alături de Iosif Jumanca, a primit sarcina, din partea P.S.D.U. Secția Română, de a lua contact cu reprezentanții Partidului Național Român și de a le propune constituirea unui comandament unic pentru organizarea luptei în vederea unirii Transilvaniei cu România. Astfel se va constitui Consiliul Național Român Central, cu sediul la Arad, din care făceau parte 6

¹ ACNSAS, fond Penal, dosar 450, vol. 2, f. 59.

reprezentanți ai social-democrațiilor (Ion Flueraș, Iosif Jumanca, Baziliu Surdu, Iosif Renoiu, Enea Grapini, Tiron Albani) și 6 ai naționalilor. Ion Flueraș a participat la Marea Adunare de la Alba Iulia din 1 Decembrie 1918, fiind ales vicepreședinte, și a făcut parte din Consiliul Dirigent, ca șef al Resortului Ocrotiri Sociale și Igienă. Tot acum a fost ales secretar general al P.S.D. În anul 1920, pe fondul agitațiilor din rândul mișcării socialiste din România, cu privire la poziția față de Internaționala a III-a, Flueraș a fost inclus în delegația trimisă de partidele socialiste în Rusia, cu mandatul limitat de a se informa cu privire la realitățile sovietice și despre condițiile afilierei la Comintern. Flueraș a fost însă exclus de la discuții și nevoit să se întoarcă în țară, sub pretextul că participase la organizarea Marii Adunări de la Alba Iulia și fusese membru al Consiliului Dirigent. La propunerea lui Buharin, delegația socialiștilor din România s-a obligat ca, la întoarcerea în țară, Grigorovici, Jumanca și Flueraș să fie excluși din partid. După sciziunea mișcării socialiste din anul 1921, Flueraș va juca un rol important în organizarea muncitorilor în sindicate și în reorganizarea sindicatelor. Din 1926 și până în 1939 va deține funcția de președinte al Confederației Generale a Muncii. Odată cu reînființarea Partidului Social-Democrat, în 1927, Flueraș va fi ales membru în Comitetul Executiv, calitate ce și-o va păstra și în urma Congreselor din 1930, 1933 și 1936. Va participa activ la viața politică a țării, fiind ales deputat în două legislaturi, în perioada 1928-1932.

Instaurarea monarhiei autoritare de către Carol al II-lea, în februarie 1938, va produce o gravă criză în P.S.D., datorită disputelor dintre fruntașii partidului cu privire la atitudinea ce trebuia luată față de noul regim. Majoritatea membrilor Comitetului Executiv nu a acceptat, sub nici o formă, colaborarea cu regimul carlist. În schimb, o parte a liderilor partidului și conducerea Confederației Generale a Muncii au acceptat să susțină noul regim. Astfel, când în decembrie 1938 regele Carol al II-lea a înființat Frontul Renașterii Naționale, George Grigorovici (președintele partidului), Ion Flueraș (membru în Comitetul Executiv al partidului și președinte al Confederației Generale a Muncii), Eftimie Gherman (secretar general al Uniunii Minerilor) au figurat printre întemeietorii acestui organism. Ca urmare, întreaga conducere a sindicatelor a aderat la noul regim. Urmarea acestei acțiuni a fost excluderea celor trei lideri, și a celor care i-au urmat, din

P.S.D. În urma „alegerilor“ parlamentare din iunie 1939, Flueraș va fi ales senator, alături de încă 10 foști social-democrați; împreună cu aceștia au mai fost aleși și 14 deputați. O parte dintre conducătorii social-democrați au acceptat să ocupe funcții importante în aparatul politic și economic al noului regim. G. Grigorovici, fostul președinte al P.S.D., a primit subsecretariatul Ministerului Muncii, iar Flueraș a fost inclus în Consiliul Superior Economic. Justificarea aderării liderilor social-democrați la regimul carlist rezidă în necesitatea de a-l sprijini pe Carol al II-lea în acțiunea de anihilare a Mișcării Legionare. Pe de altă parte, la baza colaborării stătea și un anumit pragmatism, izvorât din preocuparea de a folosi toate posibilitățile legale pe care le putea oferi noua situație politică, în interesul muncitorilor.

O parte a liderilor din fosta conducere a P.S.D. și a Confederației Generale a Muncii, care își oferiseră serviciile regelui Carol al II-lea, și-au manifestat încrederea și față de regimul generalului Ion Antonescu, între aceștia numărându-se Ion Flueraș, Eftimie Gherman, Lazăr Măglașu, Dumitru Vâjoreanu, Nicolae Marian ș.a. Cu toate acestea, la 20 noiembrie 1940, guvernul Antonescu a desființat breslele și uniunile lor, interzicând activitatea legală a ultimelor organizații profesionale muncitorești. Măsura a fost impusă mai degrabă de presiunile șefilor legionari, care vedeau în aceste organizații un concurent serios al Corpului Muncitoresc Legionar.

După 23 august 1944, Flueraș a încercat să se implice în acțiunea de reorganizare a P.S.D., dar nu va fi acceptat de conducerea partidului, acuzat că el și grupul său au colaborat cu regimul carlist. Nu a acceptat colaborarea cu comuniștii și a militat pentru apărarea identității social-democrației. Va încerca să întemeieze un nou partid muncitoresc, „Partidul Socialist Român“, devenind astfel un element indezirabil pentru comuniști, inclusiv pentru faptul că avea o mare influență asupra organizațiilor muncitorești. Au urmat amenințări din partea conducerii P.S.D., mai ales din partea lui Lothar Rădăceanu, atacuri în presă, care vor furniza argumente comuniștilor pentru arestarea lui. În septembrie 1945 va fi arestat și implicat în așa-numitul „Proces al organizației T“, acuzat de acțiuni conspirative împotriva ordinii de stat. A fost condamnat la trei luni de închisoare, cu scopul de a compromite politic un întreg grup social-democrat cunoscut pentru atitudinea anticomunistă. Această acțiune se va constitui într-un preludiv al anihilării P.S.D., în etapa următoare.

După lichidarea social-democrației prin „fuziunea“ din februarie 1948, a urmat un val de arestări în rândul vechilor fruntași, între care și Flueraș. După patru ani de detenție, va fi judecat în ianuarie 1952 și condamnat la 15 de ani temniță grea. Va muri însă, în condiții neelucidate pe deplin, în iunie 1953, la închisoarea Gherla.

Cu toate că avea doar patru clase primare, el și-a completat formația intelectuală printr-o muncă de autodidact, reușind să devină un om politic apreciat de către contemporani. Personalitatea lui Ion Flueraș s-a impus în istoria românilor în perioada 1918-1949. A fost apreciat de lumea politică și prietenia lui a fost de multe ori căutată. Vechiul militant socialist I.C. Atanasiu îl considera „un om cult“², iar transilvăneanul Alexandru Vaida-Voevod vedea în el „un om înțelept“³. Chiar și liberalii, cu care Flueraș a fost mai tot timpul în conflict, l-au apreciat, Dimitrie Drăghicescu considerând că acesta era „una dintre căpeteniile de seamă ale mișcării“, putând face parte „cu cinste din rândul oricărui alt partid“⁴.

Numele lui Flueraș a fost reținut în principal datorită faptului că a participat activ la organizarea Marii Adunări Naționale de la Alba Iulia, care a proclamat unirea Transilvaniei cu România, și prin faptul că a fost membru al Consiliului Dirigent. Dar, așa cum vom arăta de-a lungul demersului nostru, Flueraș va avea o contribuție importantă la dezvoltarea social-democrației în România și îndeosebi a mișcării sindicale. Întreaga sa acțiune politică a fost coordonată de credința că în România se poate dezvolta un sistem democratic după modelul occidental. A fost un reformist convins. Ideea că prin schimbări radicale și bruște de tip revoluționar se va putea îmbunătăți sistemul politic, sau soarta muncitorilor, a respins-o cu consecvență. Așa se explică faptul că nu a agreat niciodată mișcările extremiste de tip comunist sau legionar. Sfârșitul său tragic din 1953 se va datora tocmai acestei credințe.

² I.C. Atanasiu, *Mișcarea socialistă 1881-1900*, București, Editura „Adevărul“ S.A., 1932, p. 113.

³ Alexandru Vaida-Voevod, *Memorii*, vol. III, prefată, ediție îngrijită, note și comentarii de Alexandru Șerban, Cluj-Napoca, Editura Dacia, 1995, p. 29.

⁴ Dimitrie Drăghicescu, *Partide politice și clase sociale*, București, 1922, p. 107.